

הוא חשב שהיא פרוצה - והיא נרצחה בעודה בבחוליה

האב שהצית את בתו

ספור הזוועה הבלתי-טבעית של השבוע התחיל בצורה הטבעית והרגילה ביותר: סיפורו של עולה קשיש מטריפולי, שמצא את עצמו לפתע יושב במעברה, מוטפל באשה ובשמונה ילדים. שרשרת של צרות, אשר רבבות עולים התנסו בה לפניו, נכרכה סביב חסו פדלון, הסוחר שירד מני-כסיו כאשר עלה ארצה. מחמת גילו (57) לא קיבל עבודה, ילדיו רעבו ללחם, אשתו חלתה ועוד.

על משפחת העולים הענפה, ירדו בוז אחר זו תלאות החיים במעברה. האב הזקן, אשר לא יכול היה להעסיק מטפלת או אס-בית אשר לבניו הקטנים, נאלץ לטפל בהם בעצמו, עד לשירות הקטן ביותר. הוא בישל להם, סידר את הבית והתרופץ יחד עם זאת לחפש עבודת יום. הוא התדפק על דלתות הלשכה הסוציאלית - אך צרותיו נבלעו בים הגואה של מאות נזי-קקים אחרים.

באורה מדוכאה זו גדלו הבנים, והחלו דואגים לעצמם כחיים. שני הבנים המבוגרים התגייסו לצבא, השתחררו, ונסחפו בי-זרם החיים של הארץ.

במרוצת הזמן אף קיבלה משפחת פדלון שיכון בקרית-ים, בקירבת חיפה. הדירה בת החדר-רוחצי היתה תחילה צפופה ורוחסה ילדים. לאט-לאט החלה החבילה הגדולה מתפרדת, הבנים המבוגרים התחננו, ועזבו את בית אביהם והסתדרו כל אחד במקומו. בבית נשארו חסו עם בתו תקוה בת ה-18, ושני בניו הקטנים, בני ה-14 וה-10. במשך כל אותו זמן, לא חדל המצב הכל-כלי של משפחת פדלון להיות קשה. אך גרוע ממצבו הכלכלי של האב הזקן,

היה מצבו הנפשי. הוא היה מתהלך מדוכא, מחפש נשמה אהת כזו; את מרי לבו, בחוג המשפחה הוחלט כי נותר מוצא אחד כלבדו: שהאב יתחתן שנית. בנו דויד ביקש מועמדות מתאימות, הציג בפניו אביו תריסר אלמנות או גרושות, אשר גם הן רצו לבנות את חייהן מחדש. אך המועמדות היו מבקרות פעם אחת בבית פדלון, ומחליטות כי אינן רוצות בו. הגורם המונע: תקוה ושני אחיה, אשר שום מוע-מדת לא רצתה לשמש להם אם חורגת.

כל שידוך אשר לא יצא לפועל, עורר בלב האלמן שינאה כלפי הילדים שעמדו לו למכשול. במיוחד התרכזה שנאתו בתוך זה, עד כי שוב לא יכול היה לסבול בקרבתו את הנערה התמירה והיפה, בעלת השיער השטיני והעיניים השחורות והגדולות. הוא החל מכה ומגדף אותה.

"למה את לא עוזבת את הבית?" שאלו אותה לא פעם שכנים ומכרים.

"ומה יהיה עם שני אחי הקטנים?" היתה משיבה תקוה. "וחוץ מזה, הרי הוא אבי. אני חייבת לו כבוד והכנעה."

★ ★ ★

"זה יביא בושח..."

משך תקופת מה מצא חסו פורקן אחר לרגשותיו הסוערים. הוא הקים דור-כן בשיכון, מכר בו ירקות, התעסקה הש-פיעה עליו לטובה, והוא חזל להציק לבתו. הוא אפילו לא הרבה לדבר על נשואים. תקוה היתה מתגאה בפני שכנותיה: "אתם רואים? רק יש לו פרנסה, הוא כבר בסדר". עו אשר הוקמה צרכניה מסודרת בשיכון,

המועצה הגישה משפט נגד פדלון, אילצה אותו לחסל את עסקו. לחסו פדלון לא נותר עוד עיסוק - מלבד התגרותו הישנה בבתו. שוב החל מרכיץ לה ומאיים עליה שיהרוג אותה, אם לא תעזוב את ביתו. נראה גם כי נוכחותה של הצעירה פת-המראה והמפוי-תחת הפרה את שלחת נפשו של הגבר ה-חסון. "תגידי לתקוה שתעזוב כבר את ה-בית!" הפציר האב בבתו הבכורה, שלושה שבועות לפני שעשה את מעשהו המחריד, "איני יכול לסבול אותה מסתובבת בבית. היא כבר אשה!"

אך תקוה לא הלכה. היא עדיין קיוותה כי אביה יירגע, גם כאשר ירעה לה אחרות הבכורה להגיש תלונה במשטרה, השיבה ה-בת המסורה בניד-ראש שלילי: "זה יביא בושח למשפחה."

★ ★ ★

לפיד חי

אותו יום החל שלב חדש ביחסים בין חסו ובתו. הקפדתה של זו על הופעה נאה הוציאה אותו מכליו. הוא גם לא אהב לראותה יוצאת לבלות עם ידיות מהסביבה. "את פרוצה!" החל עתה מטיח בפניה, "בשביל מי את מתגדרת? אני אה-רוג אותך! מוטב לך שתעזבי את הבית, פרוצה!"

ביום חמישי האחרון, הגשים האב הנסער את איומו. הוא נכנס בשעת אחר-הצהרים לדירה שבקומת הקרקע, מצא בה את תקוה מנהצת בגדים. היא היתה לבדה בדירה; שני האחים הקטנים טרם שבו מבית-הספר. אשר קרה בשניות אלה, סיפרה מאוחר יותר הבת, בנשימותיה האחרונות.

בני משפחת הנרצחת יושבים שבעה
האב אמר: "היא כבר אשה, שתלך מהבית ותעזוב אותי!"

ילדים מסתכלים כמקום הרצח
האב אמר: "היא כבר אשה, שתלך מהבית ותעזוב אותי!"

נרצחת תקווה פדלון

הבת אמרה: "זאת בושח..."

מבלי להוציא הגה מפיו ניגש האב אל פתילת-בישול בוערת שעמדה במטבח, פנה אל הבת שהתכופפה על לוח הגיהוק, ושפך על ראשה את תוכן הפתילה - נפט בוער. תקווה פדלון התלקחה כהרף עין. היא רצה בצווחות החוצה, כשכולה בוערת כלפיה.

"הצילו!" זעקה, "אבי שרף אותי!" פועלים שעבדו בבניין סמוך חשו אליה בבהלה. אולם הם לא יכלו לגלגלה בחול ולכבות את האש. אחת השכנות יצאה מי-דירתה, ובידה שמיכה. היא הצליחה לעטוף את הנערה האומללה ולכבות את האש. היה זה מאוחר מדי. האש עשתה את שלה. תקוה מתה בדרך לבית-החולים.

בבדיקה שנערכה בגופה, נקבע כי תקוה מעולם לא ידעה גבר. האשמותיו של האב לא היו אלא היות.

דמנו למקום לשני צדדים בתאונה מקרית. במשך שנים רבות היו לשניים עסקים משוי-תפים, שהתרחבו גם לקשרים חברתיים ר-אישיים בין שתי המשפחות. "הייתי חייב לשינפול כסף", סיפר בוכשריבר, כשהוא שוכב פצוע קשה בחדר פרטי בבית-החולים אסותא בתל-אביב, "כשאיחרתי להחזיר לו אותו, איים לרצוח אותי."

בפני שופט השלום, אליו הובא להארכת פקודת המעצר, ניסה שלום שינפול לטהר את עצמו מכל אשמה: "התכונתי לצאת לחוץ-לארץ, אחרי שרק לפני שבועיים הי-שאתי את ביתי לאיש", הסביר לשופט. "כיצד יכולתי לתכנן רצח בתנאים כאלה?" גם השופט וגם חוקרי המשטרה לא השי-תכנעו. כאשר הוברר, תוך מהלך החקירה, כי לשינפול ולבוכשריבר היו לא רק עסקי כספים אלא גם מריבה ממושכת על רקע (המשך בעמוד 16)

ביש, התניע הנהג את מכוניתו. מאותה שניה התרחש הכל במהירות עצומה: הטנדר דהר ביעף לכיוון הולך-הרגל, פגע בו בצידו השמאלי. הנפגע כרע במקום, איבד את הכרתו.

כשחזר יצחק בוכשריבר, בעל מכבסה קטי-נה בתל-אביב, להכרתו, לא היה כבר ה-דורס במקום. "שינפול פגע בי בכונה", העיד בפני חוקרי המשטרה, "הוא רצה לר-צוח אותי."

תיק התאונה הפך מיד לתיק של חשד בנסיין לרצח. אחרי שעות אחדות היה כבר שלום שינפול, בעל בית-חרושת הצבי ל-תעשית אופניים, בחדר המעצר. "לא הת-כונתי לפגוע בו אפילו באצבע קטנה", ניסה העציר לשכנע את חוקריו, "זו היתה תאר-נה רגילה. לא הרגשתי אפילו שפגעתי בו." **רקע אינטימי.** מאוחר יותר התבררו פרטים נוספים: בוכשריבר ושינפול לא נז-

"אני אסדר אותך", זעק דעבול בעת ש-נעצר, "אני סידרתי את המשטרה, את העירייה ואת כולם." אולם את השופט לא הצליח דעבול לסדר. "במעברה זו השתלטו מספר בריונים העושים במקום כסוב בעיניהם", פסק שופט השלום חיים שמחה נחמני ופקד לעצור את דעבול הדוקר, יחד עם אהרון וכדורי מוכתר, ש-הרסו את בית-הקפה השייך לאחיו של עזרא, בתגובה למעצרו של דעבול.

פשעים

המוות אורב בכביש

טנדר רגיל הנה פנינת הרחובות שינקין ופיירברג בתל-אביב. הנהג היה לבוש דהר, נעץ מבטו בפתח הבית מספר 21 ברחוב פיירברג. בדיוק כרגע בו יצא גבר גבוה מפתח הבית, והחל חוצה במהירות את הכ-

ותמין, הופקרה לשרירות-ללבם של בריונים ואנשי היד החזקה, מבלי שיופקד אפילו שוטר בודד על משמר הסדר הציבורי בה. בשבוע שעבר בא הקץ לשלטונם של הולכי-הבטל וה-"אבדיאית" 150 לירות ש-הפסיד אחד בשם עזרא שייך עזרה, לקבוצת קלפנים שישבה בבית-הקפה של כרים דע-בול ויוחזקאל עמרה, שימשו עילה לתגרת ידים וסכינים גדולה שפרצה בעמיש.

"החזיר לי את הכסף שליחית ממני?" צרח כרים דעבול, אחרי שחיכה לשוא לי-המישים הלידות שעזרא נשאר חייב לו מי-המשחק, "אחרת אני הורג אותך." עזרא לא החזיר וכרים הגשים את איו-מיו: הוא שלף סכין, דקר פעמים אחדות את אחוריו של עזרא. לשוטרים שהוועקו למקום לא נשאר אלא להביא את עזרא ל-בית-החולים, את דעבול לבית-הסוהר ואת הסכין לתיק המוצגים של המקרה.